

ва от случайното и незакономерното в себе си. Моделира се класическият *Яворов*, т.е. сложният естетически продукт, получен от взаимодействието на парадигмата с уникалния художествен свят/*език*. Предходните две части бяха посветени на едната посока в това взаимодействие – на внезапно настъпилия поврат в говора на парадигмата, довел до неговото угълбяване и метафизиране. Преди обаче да бъде достигнат този последен етап от взаимопроникването *парадигма – автор*, преди сугестивните образи от късната Яворова поезия да са се превърнали – въпреки метафоричността си – в работещи категории на парадигмата, творчеството на поета е също префункционализирано – то се парадигматизира. Условно може да се приеме, че по-слабо обременени от парадигматични презумпции са най-рано публикуваните текстове или стихотворенията, най-рано включени в някакъв контекст (обикновено журналистически), където битуват значително по-свободно. Същите текстове в Яворовата антология вече излъчват други внушения, впечатляващи именно с неотменността си, с дълбоката си собственост за Яворов. Как да обясним пораждането на това усещане – за оптимален лирически контекст, в който безпроблемно вписваме наблюденията си над Яворовата поезия? Именно това нерушимо от времето усещане също не е резултат от еднократен акт, а е последица от дългогодишно премисляне и преситуиране, от преакцентуване на позициите на отделните фрагменти в „Безсъници“ и в „Подир сенките на облаците“.

* * *

В антологията сътворената до 1909 г. поезия е синтактически разнесена, очертавайки по този начин вътрешни пространства, където се наблюдават както съчинени (равнопоставени), така и голям брой сложно подчинени връзки. Това прави възможно отграничаването на Яворов от *Яворов* – именно откриването на принципа, описанието на основната закономерност, породила отношенията на равнополагане и съподчинение.